درويشي روح رهاڻ

آتما جي چاٽوءَ سان پرمر ٿوي روح رهاڻ

آڪٽوبر ١٩٧٨

ليکڪ :- پريم جوتواڻي

ڊت سڳنيچند ديارام جوتواڻي

جنم ١٨٩٥-٥-١

سرڳواس ١٩٦٣-١٠-١٢

او م

حق موجود

هن ڊائريءَ ۾ ڪل ڳالهيون "سياٽپ جا سد
آهن ۽ انهن جي سوچڻ ۽ هلائڻ سان آزمو
پرانجي ٿو ۽ اهو روپي پدار ڪلي ظاهر
ٿو هي آتما جي سڃاڻڻ جي ڪنجي آهي

هڪ هڪ وچن منجهه ڳجهو ۽ گهڻو مد
رکيل آهي. سڀڪان منش ڪڏي سگهندا

ڪوشش ڪري هيءَ ڊائري هردم
هجڻ سان آلمڪ واڌاري ۾ اڳتي وڌي سگهو
جنهن مهل ته ٽرامن ۾، رستي ۾، آفيس ۾ ڪ
ڪٿي ٿورو ٿي فرصت جو وقت ملي ته
ڊائريءَ جي پڙهڻ جي ڪوشش ڪجي
جيئن آتما کي آلمڪ گيان روپي کاڌو
وڃي. جيئن سرير کي کاڌي جي ضرور
آهي تيئن آتما کي به گيان روپي کاڌي
ضرورت آهي.

ـڳنڌي ٻائي سڳنيچند جوتواڻي

جنم	سرڳواس
٩٠٦-٩-١	١٩٦٩-١-٣١

درويشي روح رهاڻ

مت اڪري ڊائري ڏنم. دل ٿيم ت
ن. پڙهڻ سان من ۾ موج اچي وئي.
ڙها موج پنهنجن دوستن، مترن، مائٽن
ين ۾ ونڊيان. ونڊ ڪاڻ سڪ پئي. لکڻ ڏ
ن کي عرض ڪيم. عرض قبول پيو ۽
لاءِ موڪل ملي. آهن روحاني راه ۾
رن کي اشارا ۽ راه راست تي هلڻ وارن
سهوليت لاءِ لکڻ.

ڪ جو جنم هڪ نهايت شاهوڪاري
ن ۾ ٿيو ۽ اڃا ٻه سڌن وڏا ڏنڌا

ॐ

شري گڻيشاءِ نمه

...ي! سوز منهنجي لاءِ دل رنجور پيدا ڪر
...ن دردن جي آلاپڻ لاءِ ڪو طنبور پيدا ڪر
...ن اکڙين ۾ منهنجي پنهنجو ڪو اڄ نور پيدا ڪر
...ءِ جي تاهيل لن مان ڪو شعاعُ طور پيدا ڪر.

"آدم کو خدا مت کهو - آدم خدا نهين ،
ليڪن خدا کي نور سي - آدم جدا نهين ."

...ي سڀ جي تون ٻڌائين - منهنجي ٻه بگڙي ٻڌاءِ
...جي آشائن کي جاڳي تون سي آشائون پڄاءِ
...ن مقصود ڏان آهيان پسري پسرڻو رساءِ
...تي اُميد کي ٿي تون ٿيين ڪناري سان لڳاءِ
...ي آهي تہ منهنجون مشڪلون آسان ڪندين
...خطاوار واهيان بيشڪ ليڪن تون احسان ڪندين
...مت سي مٺڏي لکائي ڪتاب
...وري ڪريگا اُس کا خانا خراب."

آهن جن جي نظرداري ڪري رهيا آ
هڪ سچي ڪرم يوگيءَ وانگر سنسار ۾ ر
سنساري بندن کان ٻاهر الاهي عشق ج
سارو ڌيان ٻاهر ڀاڄ نه ڪري.
مشهوريءَ کان دور رهي هيءَ ب
لکي اٿن.

اميد ته سڀ جي سالڪن کي هيءَ
وڌندو ۽ الاهي عشق جو لطف نصيب
اهائي منهنجي من جي مراد آهي هن
ڇپائڻ جي.

بنده

ڊاڪٽر ڀڳوانداس چان

اجمير

١-٩-١٩٧٨

٤. سوال ڪريا ڪري پڇائو ته، انهيءَ
ڏيءَ ني اُٺڻ لاءِ ڪهڙو اُپاءُ ڪجي.

جواب - ماٿ ۽ چپ ڪرڻ سان. ماٿ جي
ڪرڻ سان وڇار ڪجي. ماٿ مان هيٺيان
ائدا آهن.

- سر ڏنو تندرست رهيتو.
- ورلي الڪا ٿر ٿئي ني.
- روڳ و ڀجها نتا اچن.
- ماٿيٽي جو وچن ٻٽي لي اثر ڪرائو.
- ماٿيٽي جو جس ٿئي ٿو.
- ماٿيٽي کي رڏيو ن سڌيون حاصل ٿين ٿيو ن.
- ٻاهر مکي ٻيڙن ماڻهن جي صحبت کان
ماٿيٽي سياءُ وارو چڱي ٿو ٿئي.
- ماٿيٽي جو انيو روپي ٻيدار ڪلي ٿو.

دو لفظن ۾ ٻڌائي لکجي ٿي مٽي ڪٺا
اڪ اڪيلا ميرا ٻغاوت اڪ اڪٺا هڪ ميرا ٿر بان

١. سوال - سڀني داڻن ۾ مرڪب
واسطي ڪهڙو دان ضرور آهي؟

جواب - اشڪال شيوا. ڪن مان ڏن
جي پر اشڪال هجڻ ڪهڙ جي.

٢. سوال - ٻڙيو ڪريا ڪريي ٻڌائي
اها ٻڌي ڪيئن حاصل ڪئي؟

جواب - الهيءَ ڪي استو ٻڌي
استو ٻڌي مان ٿي سمان ٻڌي حاصل
سمان ٻڌيءَ سان ٿي اشڪال شيوا ضرور

٣. سوال - سمان ٻڌيءَ جو ٻڌو
ٻڌائو؟

جواب - جيڪو آئي ۽ ولي لي هر
ضرري چگو ۽ ٿو هڪ سمان ڪجي.

جواب - ٻھڳڙي سچي پرشارٿ ۽ اوچن
رادن رکڻ ڪانپوءِ جيڪو سک، دک ۽ نفعو
نقصان ٿئي تنھن ۾ صبر سان گذر ڪرڻ جو
الو سچو سنتوش آهي.

٠٧ سوال - ھي جو من چلامان ٿو ٿئي؟
ڪ ڳالھ ٿي ته ٻھي ڏھڪي اڃر رکڻ لاءِ
ڪھڙو اپاءُ ڪجي.

جواب - چوٽي آهي ته جھڙو ان ٿھڙو
. جھڙي پرڪار مٽش ٻھڄو ڪاڻ و پيٽو ڪري
او ھڙي سدن رھڻي ڪھڻي ٿئي ٿي.
ڪڏھن مٽش سانتڪي ڪاڻو ۽ لھنائي۽
ن ھلي تنھنجو من اوچل آهي ۽ وشين جي
ي ۾ من وڪارن ۾ ڦاسي ٿو وڃي تنھن
ي وڪارن ۾ ڦاٿل من چلامان ٿئي ٿو.

٦ - ماڻهن جي هردي ۾ ٽروي ود
ڏيهه پرڪاش ڪري ٿي ۽ ڏڪ سک
ٿئي ٿو.

٥. سوال - ڪرپا ڪري ٻڌايو ته موکي
انهن ڪڙهي وڙي ۾ سمجهائي.

جواب - هڪ ڏيڻو، بيو هاروڻ
هر جس آڻاوڻ، چوٿون سڀا
پنجون پرڪا نهار سکاوڻ، ڇهون چيل
نباوڻ، ستون سڪ سچي ڪان
آڻان عشق الله نو ٻانباوڻ اڻهان
نون. جو پلي - جڳ وچ جو ٿيان ڪاوڻ
ان ان ڳالهان نون جلي، ڪرشن مراري
سوڪه پاوي.

٦. سوال - ڪرپا ڪري ٻڌايو
سنتوش ڇا کي چوندا آهن.

يو آهي سو هتي به ظاهر ٿئي ٿو.

١١. سوال - دنيا پالي پيدا ٿيل هي جو سنسار
ن نند ٻڌي ٿل آهي؟ ان جو نرنو ۽ اسانجو
سو پريم ڪير ڪري سگهندو؟

جواب - مرشد.

١٢. سوال - مرشد ۽ اسانجو ڪهڙو ناتو
ندو.

جواب - مرشد خدا ۽ مريد جي وچ هڪ
سيلو اهي جو پريم ته ڪري ٿو ۽ خدا جو
دار ڪرائي ٿو.

١٣. سوال - مرشد ڪانپوء اسانکي ڇا ڏسڻ
اهندو؟

جواب - مريد عان ٻيائي نڪري وڃدي
جگت مٿيا سمجهندو ۽ پاڻ کي اوجل سمجهي

٨. سوال - آتما جي ٻوڙن لاءِ ڪهڙ

مهرباني جيوَ ڪري.

جواب - آتما جي سڀاڳ لاءِ وشنن

پاسو ڪري سنگرن جي وچن ۾ من لڳ

اوهم چراڻ جو پالن ڪجي.

٩. سوال - ٻالڪ جو مکيه سبب ڪي

تو ان جو ڪهڙو سبب آهي.

جواب - ٻالڪ ٿورو وقت ڪرم ڪان

آهي من ٻڌ واڻي ڪان نه پري آهي. لهڪ

نردوش آهي لهڪري ان ۾ ٻرله

پولرلائيءَ جو ليڇ آهي.

١٠. سوال - ٻالڪن سان پرلم چو ت

جواب - پرلم ٻالڪ سان هڪ سم

ڪري ٿي تو ٻورب جنم ۾ جو

جواب - اول رکجي وساه پوءِ ڏسجي .

١٦. سوال - پڌائو ته اهو وساه ڪڏهن
ائندو .

جواب - جڏهن ڪرمن جو انتش تئي
ائدرئون سڀ وس هجن ؟ واک الله
ڏولهڻ لاءِ ليار هجي . انهيءَ پرش کي
ء همت ائندو .

١٧. سوال - استريءَ کي مرد جي موهڻ
س ڪرڻ لاءِ ڪهڙا ٻاڻ آهن .

جواب - استريءَ کي پنج ٻاڻ آهن .
ء پاءِ ڪري چت موهڻ .
هدڪار ڪري ٻنيءَ کي نڪرڻ .
ڪروڌ ڪري وڙهي همت ڪرڻ .
ي کلي پدهڄيءَ ڳالهه لي سهارڻ .
ن کي آڌين ڪرڻ .

ٿو. جيئن گندو پاڻي گنگا نديءَ جي پاڻي
سان اوجل ۽ اڇو ٿي پوي ٿو لوڙي
مرشد جو به حال ٿئي ٿو. انهڪري ئي ص
سڏبو ٿو.

١٤. سوال - صوفي جا ڪي ڄڄي ؟
قسمن جا آهن.

جواب - صوفي اهو آهي جنهن جي ا
مان پنهنجي روحاني نگاهه نڪري وڃي
۽ سمدرشٽي سمائجي وڃي آهـي
سڄي سنسار مان هڪ جهڙو هلي
سڀ ڪي سک ڏئي ٿو. صوفين جا چار
آهن ١- لوڪي ٢- ويراڳي ٣- نانڪ
٤- سياسي.

١٥. سوال - اسان ۽ مرشد پاڻ سان ا
ڏسي سگهندا سين؟

۲۰. سوال - جهنين جگهن تي ڀرهم ودّيا
پورو ڄاڻو نه ٿيو آهي ان کي ڇا ڪري
جي.

جواب - مهاتما ٻڌ جن جي تعليم کنڊو
ي ٻنهنجا ڀرم سنسا نه ٽرب ڪندو رهي
ڪي آيا ن وچن ٻڌي ان کي اندر ۾
ڄار ۾ ولاڙي انهيءَ کي پاڻ جهڙن طرح
بند شانت ۾ رهي ٻڌمت مباڻو فقيرن سان
ڪري نشڪام ۽ شل ۽ و ـا سان ڪرم ڪري
ٿهن ڳاڙهن جو سنگ نه ڪري جهڪي انهي
ڻي ڪنان رنڊڪ وجهن جهڙو ڪ نڊ ڪ،
ي، مورک وغيره.

١٨. سوال - ٻئي جي نندا ڪر
ڪهڙو نقصان ٿئي ٿو.

جواب - نندا ڪرڻ کان پنهنجا مد
ناس ٿين ٿا لهڪري ڏکوئي ۽ د ڪ
ٿون ٿا انهي ڪري پنهنجي اوڳڻن
ڪرڻ گهرجي ؛ ٻئي جي نندا ڪ
گهرجي.

١٩. سوال - ڪنهن جي ٻڌڻ
ڪرڻ ۽ رهت چڱو آهي؟

جواب - مثال طور ڪنهن ڪوئي
ستائي ٿو ته اهو پنهنجي پرالبد سوڄهه
اڳئين جنم ۾ سندس ڪوئي ڏوهه ڪ
لاڏهن مونکي هيءُ ستائي ٿو. اهڙ
سان برهمانند کي پائي ٿو.

۷ . پنهنجي رحمت گيتا جي گيان موجب
اڻ ڪري.

۸ . شش ڪرڻ معنيٰ پنهنجي انشچ مان
س ڏيڻ ۽ سندس ٻاپ ۽ اوڻايون پنهنجي
ان ڪڍڻ.

۹ . ٻئي جو سک پنهنجو سک ڪري سمجهڻ
آتما جي ٻروڙ چڙهيو آهي.

۱۰. جيڪو سڀ ڪجهه پنهنجي سر لڳي
ي لو ۽ ٻالڪي لڪ ڏئي ۽ پڻ ڪئي سک
ي ڏو اهو ئي آتما ٻروڙ سگهندو.

۱۱. وشواس جي پورن انداز، ليا ۽ وڏي
ل بدي ۽ رهڻ سان ئي آتما جي ٻروڙ
ي سگهجي ٿي

۱۲ . سچين ڪرم جو ڦل ليائڻ ۽ ڇاپ
ما پنهنجي اندر ۾ ڪڍڻ واري ڪسب سچ

نڪتا

١. ٻلي جي ڳلا ٻڌ ڪرائي ٻڌهجي
هڪ وڏو ٿام آهي.

٢ ڪچهريءَ جي بجاءِ ڪرڻ چڱو

٣. سرڪار ودها ۾ جيستائين پورو
انجي ۾ الهيءَ موجب رهڻ ۽ رهڻجي
بحث ڪرڻ جي بجاءِ چپ رهڻجي.

٤. ڳهٽي ڳالهائڻ ۾ بحث سان ا
پيدا ٿيندو، ۽ وازاري ۾ رڪاوٽ
وڌندي رهندي لي ترياق ڏجي.

٥. اشڪام، شڪ ۾ لوڙ سان، ٻيا
اچا سان ڪرم ڪرڻ سان ۽ چپ
ٻڌهجي اندر ۾ ڪوچ ۽ سوچ ڪرڻ سا
جو واڌارو ٿئي ٿو.

٦. اسڪول ٻڌيءَ جي بجاءِ سوڪيم
حاصل ڪرڻ کپي.

١٨ . مرشد ڪرڻ چاهين ته سر ڏيءِ لي
. مريد ڪرڻ چاهين ته سڀڪجهه ڏيءِ.

١٩ . جيستائين مڙش نوڪرون نه ڪاڍيون
ن ۽ انهن جو سهارو نه ڪيو آهي ايستائين
ڌارو مشڪل آهي. نوڪر جي تڪليف
ڻ سان سهن شڪتي ۽ انيو ڪلي ٿو ۽ آزمودو
جي ٿو.

٢٠ . نوڪر يا تڪليف اچڻ پنهنجو پاڻ
سمجهجي.

٢١ پنهنجي لاءِ يا ٻڌي خوش ٿيڻ کپي
. ڪري عليو وڃڻ کپي ته جيئن گلا
ڏ کي موقع ملي ۽ پاڻ سهن شڪتيءَ
ڪڻ وڌي سگهي.

٢٢ . اکيون بند ڪري سنگرن جي

لي هلندڙ سڌي سگهبو آهي .

۱۳ جهڙي ڪڇهن ۾ اندرين
ڪڇي سو صاف زبان سان چوڻ ڪي
ٻڌائڻ ڄڻبو آهي .

۱۴ ابتڙ ٻڌل ۽ مهڙي ابڙل س
ڪهڙي اهو آهي الماڃو گيان ۽ اهائي آه

۱۵ غريب جي دل تڪر جي مثل
۽ شاهوڪار جي دل ڏلالت ۽ ذل .

۱۶ ۰ رڌ ۽ رڌ الاڏ آهي ۽ سرشٽي
آهي يعني ادو رڌ آهي ۽ ٻئي جا ڪ
سرشت آهن .

۱۷ - ڪنهن جي ٻڌائڻ ڪرڻ لا
ڏيڻ آهي پاڪي ٻهمڙ پاڪائن غريب
لائق ڪرڻ سان ٻئي جي ۽ ٻهمڙي آ
هٿ ڪري تنهن ڄڄي ۽ دولت پاڻ وڻ

قاڻ ڪجي ؟ ڪيس عيش عشرت جو
اڪو نه سمجهڻ ڪجي.

٢٧. استريءَ سان گرهست ۾ رهندي
هپڙه جو نيم پالن ڪرڻ ڪجي ؟ ولره
ا ڪرڻ ڪجي.

٢٨. استريءَ مذهب سس سهري جي شيوا
ڻ جو انگ وجهڻ ڪجي. پاڻ شيوا ڪرڻ
گيا هجڻ سان مذهبس شيوا جو انگ
ي سکندو.

٢٩. استرين لاءِ مالا درشٽي وڌائڻ
ي.

٣٠. استرين ذاتهن وارون وار اچڻ
ڻ نه ڪجي.

٣١. اخلاقي طاقت وڌائڻ لاءِ پنهنجي گلا
اڻ چڱي آهي.

لڙڪنيءَ جو ڏيان ڪرڻ سان مدجهيل ڳ
سمجھه ۽ اڇيٽي ۽ اندر مان سمجھه
جو آواز اچيتو جهڪو اهو آواز ٻڌي ٿو
ضرور گيان حاصل ڪري سگهندو ۽ هر ڪ
مشڪلاس ڪي مهن ڏيئي رضا لي ر
رهي سگهندو.

٢٣. ماتا پتا جي همسد آڪيا مڃڻ
۽ ڪين ٿر روز صبح جو اٿڻ سان
پوڻ کپي ۽ سندن شيوا ڪرڻ کپي.

٢٤. پنيءَ آس جو.

٢٥. ماڻ نراس جي.

٢٦. استريءَ ڪي عرس ڏيڻ کپ
سندس لڙ من ۽ تن سان شيوا ڪرڻ ڪ
ڪيس سڌر جو سائي سمجهي سندس مو

ـي پيداوار ڪري ٿي .

٣٨. جيڪي بہ سنسار ۾ ٿئي ٿو سو ايشور
ـ حڪم سان ٿئي ٿو. تنهنڪري رضا تي
ـي رهڻ کپي ۽ تڪليفن جي اچڻ سان
ـ ڪرڻ نہ کپي.

٣٩. رڌاس سڌاسن جي حاصل ڪرڻ لاءِ
ـش رکڻ نہ کپي ايشور جي ڪرپا
سواءِ ڪنهن بہ ڳالهہ جي تمنا نہ رکڻ کپي.
ـر جي چاهنا آئي هجڻ سان ۽ الهيءَ جي
ـ تيڻ سان رڌهن سڌهن پنهنجو پاڻ
ـو وڃن ٿيون ۽ اچا شڪتي ڪم ڪرائي.

٤ . سنگرن جي سوکير پڌريءَ کي ڏسڻ
ـ ۽ سدس استول ڪرمن کي ڏسڻ
ـي .

٣٢. پنهنجي قرباني ڪرڻ سان ٻئي
خيالات ۽ هلت چلت ۾ سڌارو آڻي سگهجو

٣٣. فقير جي ڪشش هميشه
ٿيندي آهي.

٣٤. وشيه وڪارن کي ناس ڪر
ستگر جي صحبت ۽ ستسنگ ڪرڻ ۽
جو ويچار ڪرڻ ضروري آهي ۽ انهن
سکيائن تي عمل ڪري رهت رهڻ ضر
آهي.

٣٥. گروءَ جي بجاءِ پرماتما رکڻ ک

٣٦. ايشور کي حاصل ڪرڻ لاءِ نا
ڪرڻ کپي ۽ پنهنجا ڪن لڳائي اوڻ
کجي نه ته اوڻ اهنڪار نه ڪري طاهر ٿي

٣٧. ستگرن جي ڪشش شردا وڌائي
شردا سان ليا ڪرڻ وڙلي نشڪام ڪرم.

٤٥. ڪنهنجي بہ سر ڏان مونڻ ڪانپوءِ
ان، پنج ڇهاني ھا مسڪ ۽ پيشاني ضرور
ڙڻ ڪپي.

٤٦. حافظي ۽ اچا شڪتي اچڻ ڪانپوءِ
ن جو حاصل ٿيل سمجهڻ ڪپي.

٤٧. سرڳ جي ناچاڪ ٿيڻ سان ڀاڳڪي
ار نہ سمجهڻ کپي ۽ دوا نہ ڪرڻ ڪپي پر
جهہ وقت چپ ۽ انڪانت ۾ رهي پراڻاياما
ڻ ڪپي ۽ ڪدهنجي شيوا ڪرڻ کپي.

٤٨. ڪتاب لکڻ ۾ هڪ قسم جي ڀڳتي
ب جيڪڏهن اهو ڪتاب شڌ ڀاونا سان
ر وڃيتو ۽ ناڀي ناموس ۾ا وڏائيءَ لاءِ
لکيو وڃي. انهيءَ لکڻ سان من خواهہ
ر جو لاڙو ايشور ڏانهن رهندو.

٤١. آلما جي جاڳوءَ کان ڪجھ ا
نہ کپي.

٤٢. ابھور جي راھ ۾ هلڻ انتر
آهي جيترو اڪ جو ٻوٽو ٻاڪي ڏسڻ
آهي؛ ونجھو انترو آهي جيترو ٻھھ
پاڻ کي واڄھي آهي.

٤٣. سنسار جا سک دک ۾ ٻڌڻ دا
دک ڪانسواءِ سک ڪونھي جھڙي راس
ڏيھن ڪونھي. لنهڪري سک دک
جي لما رکڻ نہ کپي.

٤٤. اِنسان سرير جڏھن ڪاليہ
وچار شڪتيءَ ڪانسواءِ ڪجھ ۾ س
ڪٽي؛ سنسار ۾ رھندي وچار شڪ
وڌائي ٿو.

خدمت فقيرن جي شيوا ڪجي ٿي. سنگرن
مليل شبد روپي مانڊاڻيءَ سان پڙهجي
ڪي ولوڙڻ ۽ اندر ۾ ڪوجنا ڪرڻ سان
ن جي شيوا ڪجي ٿي.

(٣) ڪرم جي شيوا – هيءَ شيوا سڀني کان
هي سوڪيم شيوا سان گڏ جيڪڏهن خلق
خدمت ڪرڻ ۽ ٻئي کي سکي رکڻ لاءِ
ڪرم ڪجن ٿا ته اهي ڪرم جي شيوا
انهيءَ شيوا ۾ گيان ساڻ گڏ ڪرم به آهي
ب کان اُتم آهي.

. ٻه ڀرهم گيانيءَ کي ڪمهن به ڪرم جو
ملي. هوءَ نرليپ ۽ ڪرمن جي چڪر
آهي. هو سدس ظاهري شيب ڪرمن
سدن شيواڌارين کي عليڪو ۽ سدن

٤٩. هڏن کي هڏن سمجهي اهيءَ
پاسو ڪرڻ لاءِ ڪجهي به اهيءَ، رهندي
جي لڪيڻ ڪري ڇپر ۽ سڄڻ شڪتي
مهن ٿ هندي اهيءَ هڏن کان ڇوڪارو
ڪري سگهبو ۽ جيڪڏهن اهيءَ ڪان
ڪري هڄجي ٿو ته هڏن کان رهائي
جي بچاءَ و ذهڪ هڏن ۽ ڦاسي وڃجي

٥٠. شيوا ٽن قسمن جي آهي.

(١) استول (٢) سوکشم (٣) ڪرم

(١) استول شيوا - ٽن بدن جي شي
دنيوي مش ڪندا آهن.

(٢) شيوا سوکشم - مترن ۽ پاڻ پوڄ
وسٽي دهوڻائن جي شيوا ڪجهي ٿي ۽ سمن
جي بڏاهل سکيائن موجب پهنڄي جيون

ساهه رکجي استري ذات لاءِ عزت هجڻ
۽ ڪام درشٽيءَ جي بجاءِ ماتا درشٽي
ڪجي .

٥٥ . شش جي من ۾ سنگرن جي لاءِ
هجڻ سان سنگرن کي بہ پورڻ شانتي
ملي .

٥٦ . فقير يا سنت الي روئي ڪٽي سگهن
ٽي سچ جي ڪمائيءَ سان ٿن ڪئو ڪهو
آهي جيڪڏهن پٽي ڪهن وت ڪانيندا
ن لڪيانف ٿيندي ۽ شاهد ڪروڙ بہ اچي .

٥٧ . لڇمي هميشہ بپارٽن سان اهندي
.

٥٨ . اوگڻن ۽ وشيہ وڪارن جي اچڻ
لڇمي دور ٿي ويندي آهي ۽ آخر ۾

اَشپ ڪرڻ جو ڦل سدن نندا ڪ
ڪي ملي ٿو.

۵۲. گيتا گيان پنهنجي هن پد
لڳائي ڏسڻ کپي ۽ انهيءَ موجب پ
سڀڙ کي هلائڻ کپي.

۵۳. سادگي ۽ صرفي لاءِ هميشه ڌ پ
کپي ۽ انهيءَ موجب پنهنجي زندگ
ڪرڻ کپي.

۵۴. استريءَ مذهب پرڀام جي
وذيل رهڻي لهڪري استري ذا
خبردار رهڻ کپي ته جيئن انهيءَ جي
روبي باڻن جو شڪار نه ٿي پنجي ۽
پاڻکي ڪمزائي نه ڇڏجي. انهيءَ جي
اها نه آهي ته استري ذات لاءِ لٿر

جي ٻڌائيندا سين .

٦٦ . ڪرم ڪرڻو ته سوچي ويچاري ڪيو .

٦٧ . ٽون ۽ مان جو پيد وڃاءِ ۽ ٻاڻ ڪي
ڪراهِ .

٦٨ . دق لي هلندڙ اهي آهن جي سب
سن . مداقي اهي آهن جي ڪڏهن ڪڏهن
سن .

٦٩ . صحبت ۾ غريبي شاهوڪاريءَ جو
ياو ڪون ٿيندو آهي .

٧٠ . سڀيار ٻندا سب مرن ، ڏسندا سب
.

٧١ . فقيري معلي لڏڙس .

٧٢ . پنهنجي عقيدي لي جيڪو آهي سو
دائم آهي .

٧٣ . صورت جا ڪندن صورت ٽون

صفا موڪلائي وڃڻ آهي.

٥٩. ٻيءَ ماءُ جي ٻڌڻ هڪڙ سان

جو واڌارو ٿيندو ۽ اخلاقي همت ۽ سهڻ

حاصل ڪري سگهجي ٿي.

٦٠. آدم کي جڏ اعتماد کي وڌا

٦١. پنهنجي وطن لاءِ نثار ٿيڻ

٦٢. دنيا هڪ ڀاسي آهي، دن

ڀاسي آهي.

٦٣. دشمن انسان جو جيڪو پورو ه

سو مزور ڪيئه جو پورهيو آهي.

٦٤. ڪربا آهي نفرت سان ۽ ا

ڪان نياري آهي.

٦٥. مرشد همت ڏني آ، مرشد

همت علائي ۽ الدر م هيال ڪجي

ڻ راهه .

٨١ . ناستڪ اهو آهي جيڪو هڪ ڪن
ڻ ٻڌي ٻئي ڪان ڪڍي ڇڏي ۽ سمجهڻ
ي ڪي ناستڪ نه ڇڏيو آهي .

٨٢ . گهڙڻ ۾ ماندائڻ آهي ۽ گهڙڻ پڙڻ
نشاني آهي ۽ ڪڏهن به ڪجهه گهڙڻ نه
ب گهڙڻ کان ٻڪ ڪيڏي وقت گذارڻ
ر آهي .

٨٣ . عقل وارا ڪمدا آهن ناهڻ جي
عقل وارا ڪمدا آهن ٻاهڻ جي .

٨٤ . شيواڌاري پنهنجي معنلي ڪل اولاري
ي اهو سڀني ڪل جو نالو ڪيئو ۽ سڀي
ڪي نام جي ٿالي ۾ رنگي ڇڏي ٿو .)

٨٥ . پهرئون خبردار ٿي رب نگهبان .

ڏاڍا آهن "سهڻي صورت کان سهڻي
چڱي آهي."

٧٤. عقلمند کي سمجهه مان آ

٧٥. الله لوڪ سان آهي. ڪرم
سان آهي. قرب! ٻاجهه ڪرم جي
ٿئي ٿو.

٧٦. ماڪ، ماڻ، مرڪڻ، ماڪڙيت
کان م مر.

٧٧. الله جي ناني لي ڪچه ٻ
پڙوس کانئڻ آهي.

٧٨. ٻهڳجڻي ڳالهه کي شاد ٿيڻ ۽ غو
سمجهڻ کپي.

٧٩. ٻروسن ٻوڙ معني ولڙ، همت
معني محبت، سوٽڙي معني پاڻي.

٨٠. ڇڏ معني مرڻ. ڀي ۾ معني بس

٩٠. ٻوڙهر ڳالهين ۽ ڪشن جا اڇا ارادا
ڪبت وارن ۽ نشڪامي سيوا وارن پالا.

٩١. جيڪو نام من سان جپي ٿو سو سچ
ي ۽ سچ ڪڏهن به لڪي نٿو سگهي ۽
چ جيڪڏهن لڪي ته سرشٽي هلي نه سگهي.

٩٢. جيڪو ڪسُ ڪمائڻ لاءِ ليار ٿئي ٿو
سب ڪجهه پائڻي سهي ٿو سو ئي نباهي
ڪهيٺو ۽ نباهڻ جو ڪرڻ هجڻ ضروري آهي.

٩٣. هميشه ساري رکجي ته نباهجي ٿو ۽
هي سنگ جو ليا ڳ هجي ته انهي ۾ مڪجهه
راض ڪونه آهي ۽ انهيءَ لاءِ دک ڪرڻ
ڪجي ۽ ڪڏهن به ورود رکڻ نه ڪجي چاهي
ر هجي ڪڏهن به هاري نباهجي ۽ چور سان
نين نباهجي ته متان چوري نه ڪرائي ڇڏي.

١٦. دنيا ۾ سڀ پاڻا، ٻيا پاڻا ۽
پاڻا ايشور آهي.

١٧. وڏن جو ۽ ماڻهن جو جيڪو
۽ مڃيندو سو سنتن ۽ سنگرن جو جيو
مڃيندو لٿهڪري ماڻا پتا جي آگيا
ضروري آهي.

١٨. جيڪو قدرت جو قانون ٽوڙي
انهيءَ کي الله ياد نٿو رهي. (ڪاڻ
يا ڪوڙ جو پاڻي پيئڻ آهي قدرت جي قا
موجب هلڻ ۽ پاڻيءَ ۾ ٻرف وجهي پيئڻ آ
قدرت جي قانون کي ٽوڙڻ).

١٩. ڪوشش ڪري دائري ۾ رکڻ
جنهن مڪه پاپ ڀڃ ۽ ڪوڙ سچ جيڪ
ڏاڍا لچي سو لکڻ ڪنهن ۽ انهن لکڻ سان
سياو گهڻو ڪجهه ٿاهي سگهبو.

٩٩. غصو لڳي ٿو تڏهن جڏهن ٻيو
ٿي اجايو غصو ٿو ڪري ۽ انهيءَ کي
ڪڻ جو اُپاءُ اهو آهي ته جڏهن اها
ه وٺجي وڃي ته ٻئي جو غصو ٻنهي
ڪلڻ جي نشاني ۽ ڏوارو سمجهڻ ۾ ايندو.
ن وقت اهو ڳڻيو وڃڻ ويندو انهيءَ
ٻئي جو غصو ڏسڻ ۾ پاسڻ ۾ نه ايندو
روڌ تي قابو پائي سگهبو.
١٠٠. ستگرن ۾ اُتم جگياسوءَ جي خيال
ڪو ٻه تفاوت ڪونه آهي، انهيءَ جو اهو
جگياسوءَ کي ٿـي وڃڻو پر جڏهن ڪيس
ڳڻيو وڃڻي وڃي ته هر جنهن جي ۽
ي خيال جي وچ ڪو ٻه تفاوت ڪونه
ڏهن ٿي ڪيس پهچڻ منزل تي پهچڻ
ڻ کپي.

٩٤. قرباني ڪرڻ سان ٻئي کي ٻڌهن
همت وس ڪري سگهبو آهي.

٩٥. ٻڌهجو ٻارڻ ڪڏهنڪي ٻـ مدد
جوڙ آهي ٻڌهجي گهٽتائي ڪرڻ ۽ ڪڏهن
ٻـ مدد گهرڻ آهي ٻڌهجي گهٽتائي ڪرڻ
ڪڏهنجي مدد گهرڻ سان ڪانـ مدد ڪ
آهي ٻڌهجو شان وڌائڻ.

٩٦. ڪت ٻت جو نتيجو خراب ٿـو نڪ
۽ ڪت ٻت سان هرڪو برباد ٿي ٿو وڃ
نالو نيشان مٽجي ٿو وڃي.

٩٧. ڏاـوڄ ۽ اورچائيءَ سان سڀڪ
حاصل ٿي سگهندو آهي.

٩٨. پيار ۽ ذبـ، نـا ٻڌتي ۽ ادب
۽ آسيس ۽ آدر ڪرڻ اهو آهي غصي
روڪڻ جا اپاءُ.

١٠٤. سڀني جي درشن سان شُڌ ڪرمن
حاصلاتي ۽ نِشڪاني ٿئي ٿي ۽ انيو نيڪدو
ٿو ۽ روح کي طاقت رهيٿي.

١٠٥. برهم گيانيءَ جي درشن سان برهم
پيارو وڌندو انهيءَ ڳالهه جي چڱي طرح
لڏهن ٻولڻي جڏهن پورن رهبر مليٿو.

١٠٦. جيڪا ڳالهه ٻڌجي انهيءَ جو آزمودو
جي ۽ ظاهر نه ڪجي.

١٠٧. ڪنهن به شڀ ڪرم ڪرڻ کان
انهيءَ جو ورنن ڪرڻ نه ڪجي. جيترو
سکهي هر ڪنهن ڳالهه جو اندر م سوچ
ڻ ڪجي. سوچ ۽ کوج ڪرڻ سان ئي
جو دروازو کلي پوندو.

١٠٨. جيڪڏهن پيءُ کهڙو به بد اخلاقي

١٠١. جڏهن وقت آئندو ۽ وڻندڙ هڏ
ڪري سنڪلپ اچي وڃي ته پهرئين ا
سنڪلپ جي پوراڻي ڪرڻ کپي ۽ انهن
سان نتيجو اهو نڪرندو ته آهستي آه
اهي سنڪلپ اچڻ ئي بند ٿي ويندا
ايڪاگر ٿي ويندو. تنهنڪري آسند
۽ هڏڻ وقت جيڪو سنڪلپ اچي ان
جي ها ته پوراڻي ڪرڻ کپي ها انهيءَ جو
ڪرڻ کپي ۽ اهو آهي من کي وس ڪرڻ جو

١٠٢. دليا ۽ ٻئي کي نڪرڻ کان پاڻ ن
۽ مزو آهي.

١٠٣. ڪنهن وقت پئسا ڪيسي ۾ پيا
۽ ڪوئي فقير اچي گهري ۽ پنهنجو و
چيو نه ڪري ته پوءِ انهيءَ فقير کي ڪ
چوڻ ها گهٽ وڌ ڳالهائڻ نه کپي.

ي ۽ ڪري مَن پنهنجو غلام ڪري سمجهڻ
ب ۽ جيڪڏهن ڪيس زوراور ۽ مست ڪري
جهبو نه انهيءَ خيال جي ڪري مٿس قابو
ب نه سگهبو.

١١٢. وار انسان جي ڪلا وڌائيندا آهن.

١١٣. پند جڳياسو آهي، منزل هادي
ي. تنهنڪري پند ۽ منزل ۾ تفاوت آهي.

١١٤. مرادا معنى مراد ۽ مراد معنى حاصلتائي
رستو پر اهو حاصل معنى حق نه آهي.

١١٥. حق کي پائڻ لاءِ اند شرڌالو ٿيڻ
ري آهي ڇو ته حق خود ڪين جي
ت آهي.

١١٦. اهو موهه جنهن ۾ پنهنجي آتما
نينارو ٿئي اهو موهه نه آهي پر اها

هجي ٿو جيڪڏهن ٻئي سمت ڪرم ڪن
آهي ته اهو ٻيٽ پنهنجي سمت ڪرڻ
زور تي پنهنجي ٻي ۽ جو نالو امر رکي سگهي

١٠٩. ڀڳتي ۽ گيان ملي مڪتي ۽ ج
مان ملي مڪتي ڀڳتي معنيٰ ڀڄڻ، ج
معنيٰ ڀڄڻ جو رس ۽ مڪتي آهي انهيءَ
جو سواد. سواد تي سواد آهي تي ڪ
لنهنڪري مڪتي معنيٰ آنند.

١١٠. ٿورو سومت ۽ ٻيا انگريزي
جا ڪتاب اندر ٻر مانيٽي جو گهمنڊ ٻندا
۽ خيالات ٻر قيرو آٿي تا چنڊن انتري
جو اسٿول درشتي وڌندي رهيتي ۽ س
درشتي گهٽجندي رهيتي.

١١١. جيڪر من تي قابو پائڻ تو ج

ـتي . جنهنڪي حافظو آهـي الهيءَ کـي
ـڪا ڳالهه ياد رهيٿي ۽ کيس اڻ ڏٺل ڳالهه
ـہ انيو ٿئي ٿو.

۱۲۰. شـو معنيٰ اکين وارو نيٺـر يعني
ـهرو. پارٿي معنيٰ نمائشي جيڪڏهن
۽ نمائشي آهي ته اها قائم آهي.

۱۲۱. جيڪو مرڻ سکيٿو تنهنکي موت جي
ـراهه نٿي رهي تنهنڪري جيئڻ وساري
ياد ڪرڻ سان منش آباد رهي سگهيٿو.

۱۲۲. جٿي رعيت جي پادشاهي نه آهي
ـ آهي الي المشورهت اچڻ مشڪل آهي
ـڪري غلامي پاپ آهي.

۱۲۳. اهڙا وارو بٺي کـي نوائي ڇڏي
ـچاڪاڻ ته اهو سچ لي آهي.

هادي پٽي جي ڪشش آهي جا جڳيا
جي ستڪرن ۽ اندشرڌا هجڻ سان نڪ
نروار ٿئي ٿي.

١١٧. ڪنهن به گرو جي هجڻ لاءِ ايمان ڪ
۽ ڪيئي ٻر هميشه نمرت ۽ گذارڻ ڪيي ۽
خيال ڪجي ۽ الهي ۽ گرو جي ساڪاڻائي
ستڪرن ٿي محنت ۽ ڪرپا ڪئي. انهن
ڪرڻ سان ايمان ۽ ٿيندو.

١١٨. جيڪو اڳ پوءِ جو خيال رکي ص
۽ سادگي ۽ قناعت سان هلي ٿو ۽ ڪجه
ڪجھ بچائي رکي ٿو ۽ اهو هميشه
گذاري ٿو.

١١٩. آتما جي هر وقت ياد گيري
آتما هر چيز ۾ پسڻ پاسڻ ڪي حافظ

۱۳۰. ڪنهنکي ڪابه شيء ڏئي انهيء
ڪسڻ نه کپي.

۱۳۱. ڪنهنکي چڱو ڏئي برو چوڻ نه
انهيء ڪان بهترين ئي چڱو چوڻ نه کپي.

۱۳۲. جيئن وڏن ليئن گهٽ ئي هلان
خيال هجڻ ضروري آهي. تهڙن ڪري
ت ۽ ادب هجڻ ضروري آهي.

۱۳۳. چپ ڪرڻ معنئ بئي جو ڪجهه
ڳالهائڻ معنئ پنهنجو ڪجهه ڏيڻ تهڙن
ب ڳالهائڻ جي بجاء چپ ڪرڻ ضروري
.

۱۳ ڊاڪٽري رحمت جو گهر آهي.

۱۳. صوفي سي ئيا جي ڪين ڪٽڻ
ان.

١٢٤. قدرت نـــي ڪوئي اڻتو ليڪي
اعدي سان سڀڪو ٻڌل آهي. قاعدا قدر
ي ٺهيل آهن پر ممس قدرت کي وسا
الون انا ٻاد ڪن.

١٢٥. زور، زال، زمين ۽ زوري ۽ ز
الما جا ھاجي ڪندڙ آهن.

١٢٦. خواري ۽ ڪانسواءِ ڪار ۽ اهدي ۽
ڪانسواءِ واڌارو نه ٿي سگهندو.

١٢٧. پرامت انباهرڻ اهري ڪنن آ
جيتري شرف کي ٻاهر ڏيڻ ڪنن آهي

١٢٨. جڪڏهن ٻاڻ ٻئي سان سچائي ۽
هلبو ته پوءِ ڪڏهن ٻه برائي ڪري نه سگهند

١٢٩. سڀ جڏ لڏهن لڏ. جي لڏي
نڙ ڪجهه ڪين ڪي. صوفي اهڙ ڏاٻيد
ڪيئن ٿا.

۱۰. هميشه ڪجهه وڃائي وشواس هڻ
آهي.

۱۱. هرڪو ٻنڪو پڙهڻو پاڻ ڪري
ر ڪيئن ڪنهن کي ڪتب ڪو نه ايندو
معني ايشوري راهه ۾ هلڻ لاءِ پڙهڻي
ني ڪتب ايندي آهي.

۱۱. جيڪڏهن ڪنهن وقت قدرت
ف وڃي نه پاڻ انهيءَ جي واڳهو وڃڻ
قدرت جي واڳهو وڃڻ جي معنيٰ آهي
دو نه حق نه مارڻ.

۱۱. ڪنهنجو نه حق مارڻ معنيٰ قدرت
ر خلاف ڪم ڪرڻ.

۱. سڀ کي سڀ سمجهي سگهندو آهي
ڪوڙ کي سڃاڻي سگهندو آهي.

١٣٦. سچا ثابت سي ٿيا جي ڪڍيه
باڻ سان.

١٣٧. خد ماڻ واڌو ڪوڙ آهي پر
آهي.

١٣٨. پرلوڪ ۾ لي مدش پيدا ٿيڻ
ٿي جو واڌارو ڪرڻ لاءِ.

١٣٩ جيڪي پنهنجي جان کي جو
۽ لڪائڻ ۾ ڏک سهي ۽ پنهنجي ڏلا
ٿي ڪي سگهي ڪنهن ۽ سندن اوڻائون
ڪن ٿا ۽ سندس هر ڪنهن تسر جو
هڪن ٿا.

١٤٠. هميشه نصيحت آهر ڪانڙ ڪيڏي
ڪان وڌيڪ ڪڏهن به نه ڪانڙ ڪيڏي.

١٤١. هميشه پنهنجن گهرڀاتن ڪيهڙا

١٥١. هستيءَ جي معنيٰ آهي پڙ. جنهن ۾
ٽري بندي آهي او ٽري انهيءَ ۾ هستي
جهڙ کپي.

١٥٢. عقل اهو لڪو آهي جو ڪري ڏسي
جي ۽ آزمودو پرانجي چاڪاڻ لـ انهيءَ
هه اعتقاد وڌيڪ رهندو.

١٥٣. نيم رکڻ هر ڪنهن انسان لاءِ ضروري
ن چاڪاڻ ته نيم اخلاق جي پيدا ڪرڻ
دروازو آهي ۽ نيم رکڻ سان اندر جي
لهي ٿي.

١٥۴. ڪوڙ ڳالهائڻ لـ ڏهن روا آهي جڏهن
کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪوڙ ڳالهائو ته
ن ۽ انشڪامي ٻرش اهي ۽ انهيءَ جي ڪوڙ
ڻ ۾ ٻنهي کي فائدو پهچندو آهي.

۱۴۷. جيڪو ٻئي جي بدل سمجهاڻي
ميال ڪري ٿو ۽ انهيءَ سمجهاڻي کي ٻنه
ڪرم سان پيش ٿو سو وڌاروان پُرش

۱۴۸. عمل انهيءَ لئي ڪجي جنهن ۾
سگهجي ۽ انهيءَ لاءِ پرواهه ٻين جي ڪو
ڪجي.

۱۴۹. شاعر، ترجماني ۽ نياءُ ڪندڙ
هميشه ٻئي جي تڪليف رهندي آهي.

۱۵۰. وڏيءَ هستيءَ وارو فقير اهو
جيڪو ماڻهن جي من کي ناهي ٿو ۽ انه
عمل ڪرائيندو پوءِ چاهي اهي ڪهڙن ٻ
۾ ڇو نه هجن انهن کي عمل اهڙو ٿو ڪر
جو ڪين ٻڌن ٿي پاسڻ ۾ نه او اچي ڇاڪ
انهن جو من سو ڪيو ٿي ٿو وڃي.

و اچار آهي جو واچار ۲۴ ني ڪلاڪ هر ڪنهن
ڳالهه ۾ ڪم آڻبو آهي . انهيءَ مان سو ڪيم
لنن جو واچار وڪي تنو اهو واچار سڪدائي ۽
ڪدائي جي وچ سوکير رلت ڪتب آڻبو آهي .

١٦١ . جيڪو ٻنهنجي رهت اهڙي رکيٿو
جيئن ڪيس ڪو به بي عزتو نه ڪري سگهي
انهيءَ جو وواڪ وڏو آهي ۽ جيڪڏهن وواڪ
هلندي ۾ عزت نٿي رهي ته انهن سمجهڻ
پي ته جيڪي بي عزتي ڪن تا انهن کي
وواڪ ڪونه آهي نهنڪري انهن جي
همت کان ٻاسو ڪرڻ کپي .

١٦٢ . ٻڌڻ هر ڪنهن جي گهرجي ٻرهاڻ
نهنجي وواڪ موجب کپي .

١٦٣ ڪنهنجي ۾ راز ٻسو وڙڻ الله اولهو

١٥٥. جنهن الي پرنهر آهي ؟ انهيءَ سان
ٽڪ ادب جو الڪ ۽ عنصر آهي ۽ اهو وڏو
پاڻوان پرش سمجهڻ کپي.

١٥٦. جيڪڏهن ڪو ليل اصل ۾ لائي
انهيءَ کي اهو وار اصل ۾ پوندو.

١٥٧. بدن جي طاقت سڀ لي ٻڌل آهي
سڀ ڳالهائڻ سان سرير جا لت مضبوط ٿين
۽ ڪوڙ ڳالهائڻ سان اهي لت ڍلا ٿي وڃن

١٥٨. شروعات ۾ اڻشوري واهه ۾ لاڳ
وڌائڻ لاءِ ڪنهن ڪمد پاسي ڇپ ڪر
ثابت ڪري وڃڻ کپي.

١٥٩. گرو ٻنا ڏس ڪانهي، جيڪياسو
گيان ڪونهي دک ٻنا سک ڪونهي.

١٦٠. سوکيم گيان نپي ٻڌ آهي. ٻڌ هڪ

ٺو. پر ڳڻ لڪائي ڇڏڻ سان سرير جي
سونت ٿيڻ کانپوءِ اهو ظاهر ٿئي ٿو ۽
ءِ کي ڪو به ميٽي نٿو سگهي. تنهنڪري
تائين سرير آهي تيستائين تنهنجو ڳڻ
شش ڪري ظاهر ٿيڻ نه ڏجي ۽ تنهنجي
ي ڪيائڻ جي بجاءِ تنهنجي ڳلا ڪرائڻ
.

١٦٨. سچ ڳالهائڻ سان حافظو وڌندو آهي.

١٦٩. فقير تي اعتبار رکڻ لوڳيه آهي پر
اعتبار سڄائي رکڻ کپي. وشواس انهي
ڄڻبو آهي. جيڪو هڪ دفعو هٿ اچي ته
ي اهو وشواس پوئتي موٽي نٿو سگهي. سري
شن ڀڳوان چيو آهي ته جيڪو مون ۾
ڻي وڃي ٿو سو مونکان جدا ٿي نٿو

وڃڻ نه ڏيڻ ۽ هميشه اهو خيال ڪرڻ کپ
ته ماڻهن ڪنهن به راز جو پردو ڦاڙيان .

١٦۴. جيڪو مشڪ ڪجهه ڪڇندي
ڳالهائيندي ايترو سارو نڪ ٽڪ نهاري ر
آهي انهيءَ کي نشڪامي سمجهڻ کپي .

١٦۵. جو انسان روايتي ڳالهه لاءِ ڳالهائيند
ڳالهائيندي انڪ محسوس ڪري ٿو ته انهي
ڪنڌ جو بدو و تنهنڪ انداز ۾ سمجهڻ ڪ
۽ انهيءَ جي سڌڪت کان پاسو ڪرڻ کپي

١٦٦. ڪنهن به ڏورجانوءَ کي ڪجهه
سان ڏيڻ خسيس آهي پر انهيءَ جي ڦهرج پو
ٽوڙڻ جي لاءِ ارادا ڪرڻ وڏي ڳالهه آهي .

١٦٧. ڳڻ ڪنهنکي ڏيکارڻ سان اهو
ڪجهه وقت رهندو ۽ پوءِ اوگڻ سان ل

هڪ مکيه اُپاءُ آهي.

١٧٣. جملي مذهبن هيٺيان پنج گڻ آهن سو
فرمان آهي يعني پدائيندڙ آهي ۽ انهيءَ
شاستر ناستڪ گياني چوندا آهن جاڪاڻ
پاڻ کي خود خدا سڏائيندو آهي اهي
ي آهن:

١) عزتمند (٢) دولتمند (٣) عقلمند
عاقتمند (٥) فضيلتمند.

١) عزتمند اهو آهي جيڪو ٻئي جو پلو
ندڙ آهي.

٢) دولتمند انهيءَ جو نالو آهي جيڪو
هر جو ڇڏي يعني جيڪو ڪجهه گهري
ڏيندو تو رهي.

٣) عقلمند معنيٰ ٻئي کي پرچائيندڙ.

سگهي جا ڏهن وسواس اهڙا لڏهن عـ
احساس نٿي ٿو.

١٠٠. ڏنل ڳالهه لي بعدي هن ظاهر سـ
لي اعتبار نه ڪرڻ کهي پر انهيءَ ڳالهه لي ا
ڪرڻ ٿي جا ڳجهي آهي جا ڏسي نٿي سگهـ

١٠١. لون ڪڏهن به ڳالهه لاءِ چاهه نـ
۽ انهن سمجهه نه سگهڻ مونومت آهي لـ
انهي سبب ڪري نيڪ ٿي ولدو.

١٠٢. دنيا جو وروڌ فقط ڪاڏي جي ڳا
ني آهي. هر ڪو انهن ڪوشش ڪري
آهي ته جيئن جو نڪي وڌيڪ ملي نه
مان سڀني قسمن جا ڪاڏا ڪائي سگهان.
ڪري ساڌو ڪاڏو ۽ سادي رهڻ رهڻ
ڀاڪاڻ نه وروڌ کي گهٽائڻ گهرجن

جيندا آهن ۽ ثابتي ڏيکاريندا آهن ته سڀ
کڻهن ڳالهه ۾ هو خوش آهي.

١٧٦. سائنس ۽ اسٿوري راهه ۾ هلندڙن
مقصد ساڳيو کوجنا ڪرڻ جو آهي. سائنس
را ڳولهي لهندا آهن ۽ انهيءَ ڪري هنن
هٿ رهندو آهي جو تمام خراب آهي ۽
ٿوري راهه تي هلندڙ پنهنجي اندر ۾ کوجنا
هندي لڳاتار ۽ نياز جي حاصلتائي حاصل
سرانيندا آهن. اسٿوري راهه ۾ هلندڙن
جز سمجهو آهي ۽ سائنس وارن مڪان ڪري
جهو آهي.

١٧٧. جيڪڏهن ڪا اندري کڻهن وشيہ
ترقي ڪرائي ۽ من ۾ قرنو جاڳائي ته انهيءَ
چٽبو آهي دڪ. سڪ انهيءَ جي اُبتڙ

(٤) رعايتمند معنا مهرباني ڪندڙ.

(٥) فضيلتمند معنا جيڪو ڪنهن

ذڪر ڪندڙ نه هجي. فضيلت اهو ڪم

جنهن جي هجڻ سان ڪنهن کي به ذڪر ڪرڻ

عادت لڳي پوي.

١٧٤. شڪتي سهڻي ڪلان جو س

آهي.

١٧٥. جن ٻولهو آهي سي جوڙا آهـ

نون ۽ مان هڪ اهيون.

(٢) جن ٻاڻي ذڻو آهي سي جون

مٿن نون هون ؛ نون مٿن هون ؛ لـواڻ

سال لشاوت نهين لو ڪريا ڪيتي.

(٣) جن ٻاڻ ڪري ذڻو آهي اهي

جوڙا آهن ته الله جا جو آهي اهي ٻاڻ

١٨٢. هڪجهڙي عمل هڻڻ سبب مزو ۽
واڌارو ڪونه آهي. لهنگري جهڙن سان
ر هجي انهيءَ ڪري وري چڙي نه سجي ۽
ءَ وري پيار ڪجي انهن ڪرڻ سان آزمودو
ٿيو ۽ انيو وڌندو.

١٨٣. ستگرن جي صحبت سان ماڻڻا ڪرم
ـ ٿين ٿا.

١٨٤. عشق نه مڙئي بدنام آهي.

١٨٥. عاشق هميشه ڳالهين جو گهانگهو ٿيءِ
ائي ونتا هوندا آهن ۽ ڳالهه ڪي ڪل خوشيءَ
مهن نه پيدا آهن انهي بخني رهڻ سان
ڏهان ۾ رهي عشق ڪمائيندا آهن.

١٨٦. روئڻ معني ولچارڻ.

١٨٧. پيارڻ سچاٽڻ معنا ڄڻي ڪي پيهجو

آهي. الله رحمان کي پنهنجي وس ڪرڻ ۽ پنهنجي
لمحائن جو مثالا آهي سڀ جي حاصلاتي ڪرڻ

١٧٨. جيڪڏهن ڪولي قدرت جو گناهه
نقو ڪري له الهيءَ کي ڪنهن به قسم جو
دپ نقو ڏئي ۽ الهيءَ لي ڪولي به زو
زبردستي نقو ڪري سگهي ۽ نه الهيءَ کي
ڪنهن به قسم جو نقصان پهچائي ٿو سگهي

١٧٩. او ڪڙو وڻهڻ نه کپي جاڪان لـ
اوڪڙو وڻهڻ سان نالما يا محدود طاقت
گهٽجي وڃڻي الهڪري هميشه ڪوشش
ڪري ٻاري ماري وڻهڻ کپي.

١٨٠. نفرت ڪرڻ سان پنهنجي اڳلڪ
ڪرمن کي مٽائي سگهجي ٿو ۽ آتما کي صفائي
سگهجي ٿو.

١٨١. ڊڄڻ ڪان سڀ پنر آهي.

١٩٤. پنهنجو پاڻ کي گهڻن ماڻهن جي روبرو
جي بدن کي اگهاڙو رکڻ ٺيڪ نه آهي.

١٩٥. جيڪو هڪ دفعو ڪميل خواريءَ ۾ لي
ڪم رهيو انهيءَ لاءِ اها آخر منجهه خواري نه
سالو پيدا ڪندي ۽ سڀ ۾ اوچ ثابت ڪندي
ٿئي ٿي.

١٩٦. رهبر مان اهو فائدو آهي جو هو
ن حالتن جو اڳواٽ اطلاع ڏئي ٿو ۽ چڱي
هلڻ لاءِ سمجهائي ٿو ڏئي.

١٩٧. ڏسڻ ۾ جل اگهيءَ کي گم ڪري ٿو.
حقيقت ۾ اگهي ئي جل کي سڪائي ٿي.

١٩٨. جنهن جي سر ۾ تندرست آهي الي بندگي
ڻ ۾ مدد ملي ٿي.

١٩٩. سالڪ جي صحبت آهي غلام ٿيڻ ۽

پاڻ سڀني خوش ڪرڻ، دل ڪڍڻي.

١٨٨. لنگام قرباني معنيٰ ٻي سمجهائي

جي قرباني جا پاڻ سڃاڻڻ واري آهي.

١٨٩. نيا ڀرڻ جو ٻه ليکو ڪرڻ ڪپڙ

ڪامنائن ۽ خواهشن جو ليکو آهي سچو ليکو

جو ٻه ليکو.

١٩٠. ڏيان معنيٰ ورلمن جو بند ڪرڻ.

١٩١. پادر جو جواب پادرسان ڏيڻ نه

ز آهي ٻر ٻيهجي دلي همت وڌائڻ ڪپي

١٩٢. جيڪو اڳرائي ڪندڙ آهي انه

جي نانسونتي ٿئي ٿي.

١٩٣. اهنسا جي معنيٰ آهي اڳرائي ڪ

ڪي ڪجهه به نه چوڻ ٻر پاڻ انهيءَ جي اڳر

صبر سان سهڻ ۽ انهيءَ جو ظاهري طرح م

نه ڪرڻ.

۲۰۴. جا ڳالھ وسارڻ سان نہ وسري، تنھن
ڏسڻ کپي.

۲۰۵. ٻيا ڏوھ جي الزام لڳي تہ انھيءَ
ضرور راز سمجھڻ کپي.

۲۰٦. جيڪڏھن ڏوھ ڪندڙ ٻئي لاءِ
ھ جو دوش لڳائيندو تہ انھيءَ جو بدلو
ں سخت ملندو.

۲۰۷. عزت جي ٻڪ، ہ انسان کان سنا ڪرم
ڪرائي ارادو ھڪ رستا انيڪ.

۲۰۹. ھڪ ڪڙو ماڻ نيڪ نہ آھي.

۲۱۰. گرھستيءَ جو ڌرم آھي ڪجھ پئسو
ں رکڻ.

۲۱۱. سڀ جيو ۽ ماڻھو جيڪي ہ پرٿويءَ
آھن سي مسافرن وانگر مسافري پوري

ڪاھوڙيءَ جي صحبت آھي ڪسونيءَ لي ڇڙ

٢٠٠ . صحبت ۽ سنگ آھي جيڪو عباد
جو الڪ وڃائي ٿو ۽ سيڪڇھ پارائي ٿو .

٢٠١ . آنيندھ جي واڌاري لاءِ پدھ
جيون ۽ آنيندھ جو پاپدان ڪرڻ کپي (آنيد
جو پليدان معلي استڪام سڃڻ) جيون
ھانگيري يا چيتن .

٢٠٢ . اليو آھي برھماند جي جاڻ ۽
لھن ليڻ جستائين اليو نہ ٿيو آھي ليس
شانتي اچڻ مشڪل آھي .

٢٠٣ . اوچتو اندر ۽ آواز ٿئي ڪ
لي ڌڪم رھڻ کپي ۽ انھيءَ آواز مو
ھلي ڏسڻ کپي . انھن ڪرڻ سان وش
وڃاندو :

٢١٧ . آئي جو آدر ڪرڻ معنيٰ پنهنجو
ڻ کي دشمن وڪارن کان پاڻکان پري ڪرڻ.

٢١٨ . درويش کي ڪسوٽي معنيٰ آتما جو
ڪش ڪرائڻ ڇاڪاڻ ته هو عمل ڪرڻ جو
ت پدائيندا آهن.

٢١٩ . دم دراز الله نگهبان.

٢٢٠ . مسافريءَ ۾ اول سيمي ونڻل ماڻهن
خيال پروڙي پوءِ پين کي پنهنجو خيال ڏجي.

٢٢١ . الله وسندا هئا الله دي ڍپ وچ
الله کي اور تو سمجهي . الله جو ڍپ
انهيءَ کي ٿي ٿئي ٿو.

٢٢٢ . ڀڳتي يا عبادت آهي يادگيري اها
مڪي آهي صوفي نشڪام ڪرم ڪندو ته
شڪام ڪرم ٿي نه سگهندو.

ڪري رهيا آهن يعني ڪرمن کان ڇو ڪ
ٻانڌڻ لاءِ ڪرمن جي چڪر ۾ هلندا رهن

٢١٢. آتم جي سمجهه کان سواءِ جهڪو و
آهي سو هميشه لاءِ قائم رهي ٿو. سگهندو آ
۽ اهو سورج جي اُس وانگر آهن.

٢١٣. جهڙيءَ آتم جو گيان آهي ا
کي ٿي محڪم ارادو قائم ٿي سگهندو آ

٢١٤. سک کي صبر سان سولڪار ڪ
دک کي سيڪي ۾ سانڌي رکجي ٿيسي
ٻاهوري ٻرائي.

٢١٥. ٻوهر گيانيءَ جي ڳالهائڻ ۾
ڪرائڻ جي ڪشش سمايل آهي.

٢١٦. ڪهڙي د ۽ لڳائڻ ٿي ي
ورت آهي.

ڏن تا ته پوءِ ٻيڪي ڏکي ھجن تا اھي
ڪ جو سھارو ڪري ته سگھندا آھن ۽
يبت جي وقت پاڻ کي سنڀارڻ جي بجاءِ
منجھي اصولن کي ڇڏي ڏيندا آھن. پر
ڪڏھن ٿورا سگھي ھوندا آھن ۽ گھڻا ڏکي
ندا آھن ته مصيبت جي اچڻ سان سڌي واھ
ٿھن ويندا آھن.

٢٢٨. موکيه جي معني اھا آھي ته انھيءَ
ـل سرشت ٻڌيءَ جي حاصلنائي جدھجي
ڻ سان ڏک سک ٿي سمجھ ۾ اچي ۽ سک
ر ٿي وڃي. اھڙي مش کي مرڻ جيئڻ
دپ ٿئو ٿئي. اھا خوشي ٿي مڪتي آھي.

٢٢٩. انجام ٿي پاڻ سمھڻ ڪپي ۽ انجام
ڻ ڪپي.

٢٢٣. گيان معنيٰ ڄاڻ ۽ وشواس - اعت
معني عالو ڪرڻ مان ڪرڻ شبد جي
ساڻ وشواس پيدا ٿو ٿئي. نشڪام ڪرم
ڪرڻ ساڻ ايشور وشواس جو واڌارو ٿئي ٿو
گيان جو ٿنڀو لڳي ٿو.

٢٢٤. سڄڻ ڪانپوءِ وشواس اٿين آهي ج
سمنڊ جو پاڻي لٿي؛ چڙهي پو وري ج
ايڙڻ ڪانپوءِ مٿي هيٺو لـ الجو وشواس ا
لي ولدو جهڙن جبل.

٢٢٥. ملش مصيبت ڪانپوءِ سمجهن ٿا

٢٢٦. جڏهن ملش پاڻڪي قدرت
ڏوهي ٿو نوراني اڏهن ڏوه ڪرڻ
تو ڏئي.

٢٢٧. جيڪڏهن گهڻا سڪي؛ ٿورا

٢٣٤. گرهست معنيٰ سنسار جو گرهڻ ڪرڻ
سنسار جو ست ڪري مڃڻ. جڏهن گرهستي
سنسار کي ست ڪري لڳو مڃي ليستا آهن
جهو نہ هُنکي آتمڪ راهہ. مڃهہ واڌارو
رڻ جو رستو اُي ڪونہ ملي سگهندو ۽ هو
يءَ راهہ ۾ واڌارو ڪونہ ڪري سگهندو.
٢٣٥. اناج پکيڻ، ڪتڻ وغيره کي ڏرڻ ڪهي.
٢٣٦. ست ڪرمن سان الدرلين جي شڌي
سل ٿئي ٿي ۽ پوءِ من جي شڌي حاصل
ب ٿي. جنهنکان پوءِ من جو لاڙو ايشوري
ڏانهن هلڻ لاءِ مائل ٿئي ٿو.
٢٣٧. جئي سکہ هوندو آهي اُلي نہ ي
ح رهڻ ۽ بندگي لئي ٿي.
٢٣٨. پنهنجي ڪئهن لہ ڪرم جي قل
پوءِ اهو ڪرم هن جنم جو هجي يا اڳين

٢٣٠. دنيا سان آلم شڪتي وڌي تي
آلم شڪتي وڌڻ سان سڀن ماڻهن جو ڀلو اچ
وڇڙيو جڏهن ڪري اهو مدش جڏهن ۾ د
جو ڪرڻ گهرجي انداز ۾ آهي اهو مشڪلاتن
مثالو چڱيءَ طرح سان ڪري سگهجو.

٢٣١. جيتري ڪوشش تي سگهي
ڪنهن جو ڀلو ڪرڻ کپي. جيڪڏهن ڪ
جو ڀلو ڪري نه سگهجي ته ڪڏهن نقص
ته ڪرڻ نه کپي.

٢٣٢. سنگرن جي آسپس تي آهي
سنگرن جي ميل سڪيا تي عمل ڪرائي تي
آلمڪ راهه ۾ پير وڌائي تي.

٢٣٣. ڳالهه نيدا ۽ پنهنجي ساراهه ڌ
الهيءَ جو سهارو ڪرڻ جيتري مرڻ
برابر آهي.

ڏنهن قسم جو آنند آهي؛ انهيءَ پرلم مذهب
سچو مزو آهي.

۲۴۲. جيڪڏهن مذي ۽ هر ڪنهن ڳالها ۾
عزتيءَ کي ٻڌي ڏيسائي؛ مڪر ارادي
منهن ڏجي ته انڌر ۾ اتري شڪتي
ٿئي ٿي جو هر ڪو انسان پيرمن پوڙ ۾
ڙس ۽ نياز سان پوش اچڻ لاءِ تيار ٿئي ٿو.
چاهي اهو ڇونه وڏو ماڻهو هجي يا پيسي
و هجي ته هن ته پنهنجو سر الهيءَ شڪتيءَ
اڳيان نوائڻ لاءِ تيار ٿئي ٿو.

۲۴۳. ڪنهن به سمت فقير يا مها پرش
وچجي ته ڪجهه نه ڪجهه پرشاد وٺي
ڻ کپي.

۲۴۴. نام جپ اٿلي کي چهٽي پوڻ کپي.

جنهن جو ھڻڻ اُٺيءَ جي لاءِ معافيءَ ۽ ھٿا
لاءِ ايشور وٽ آزاريا ڪرڻ نه کپي پر انهي
ڪرم جي نتيجي کي صبر سان ڀوڳڻ ک
جنهن سان سڀني شڪتي پيدا ٿيندي ۽ واڌ
ڪري سگهبو.

٢٣٩. ديدار ڪان پياس چڱي آهي. پيا
حقيقت سان آنند ملندو رهندو ۽ ديدار
پياس لهي وڃي ٿي ۽ آنند پراپتي وڃي

٢٤٠. پريم ۽ حب ۾ تفاوت آهي. پر
آتما جي جاڻ لاءِ ٿئي ٿو ۽ حب اندريءَ
ڪهڙي پوري ڪرڻ لاءِ ٿئي ٿي.

٢٤١. دان سان دڻا ملندي آهي ۽
سان ٻڌي ملندي آهي ۽ ٻڌيءَ سان پ
پراپت ٿيندو آهي جتي پريم آهي اُتي

٢٤٩. آلما کان گھرڻ آھي ٻاڻڪي ناس
ڙڻ ساڳيءَ رهت آلما جي جاڻوءَ کان ٻـ
جهه گھرڻ نه کپي.

٢٥٠. آلما جي جاڻوءَ جو جيڪو ٻ وڄن
ڙهڻو سو سڀ سچ اڪرهڻو ۽ جيئن ھر ڇرن
ليئن برابر تثي نو چاڪاڻ تہ ھو سچ جي
ت رهن ٿا انهڪري سڌن وچن نہ سمت
اڪرن ٿا.

٢٥١. آلما جي جاڻوءَ سان روح رهاڻ
ڻ ۽ ٻوءِ انھيءَ کي سوچي دل سان ھڌائڻ
ھجي رهت انهيءَ موجب ناهڻ وڏي ٻ
ي ۽ ألم ٻ ألم ٻدگي آھي.

٢٥٢. جيڪو جهڻ ٻاو سان اڇي انهيءَ
آهو ٻاو ٻرکي انهيءَ سان الهيءَ طرسڻي

۲۴۵ . ٻولڻ وارو ٻولائي ٿو ، ڳوائ
وارو ڳوائڻائي ٿو ۽ هلائڻ وارو هلائي ٿو .

۲۴۶ . ڏک جو زبان سان ورنن ڪرڻ ن
ڏک آهي ۽ ڏک جو چپ ڪري عمر س
سهارو ڪرڻ لئي ڏک کي ٿورس ڪرڻ ج
اپاو آهي . تنهنڪري ڏک ڪيترو به هج
تڏهن به انهيءَ جو زبان سان ورنن ڪر
نه ڪجي .

۲۴۷ . وڏي ۾ وڏي سهن شڪتي انهي
کي آهي جيڪو گرمي سهي ٿو . گرمي س
کو چرچو ڪرڻ آهي .

۲۴۸ . صفائيءَ سان رهڻ ۾ سڀ ڏاڍهن ل
وڏي ٿو . سادا ڪاڏيءَ جا ٿلها ڪپڙا چو
هجن ، پر صاف ڪپڙن پائڻ سان سڀ
عزت وڏي ٿي .

د ڪ نہ ڏسندو آهي ۽ هر وقت نئو بڻو ۽
و نوانو رهندو .

٢٥٦ . پاپ ۽ ڪوڙ سان جيڪو پنهنجو
ائجي ٿو انهيءَ پنهنجي سان ڪڏهن بہ ترشنا
ري ڪان ٿي ٿئي پر سندس اهو پنهنجو
ن ترشنا وڌائي ٿو ۽ اهو پنهنجو پورو نٿو
ب . ستيہ ڪرم سان ڪامل ڌن سان ترشنا
ي ٻجهي وڃي ٿي پوءِ چاهي اهو پنهنجو
و ٿورو هجي پر ڌهرجون گهٽ هئڻ سبب
نا مٽي وڃي ٿي ۽ ٿورو پنهنجو بہ ڪافي
جهہ ۾ اچيتو .

٢٥٧ . جيڪو مڙش پنهنجو سمورو پيار
ڪروءِ لي لاهي وڃي ٿو سو انهيءَ جي
واهڪرو اوش ئي ڪرائو .

سان پيش اچي ڪيس راضي ڪرڻ ٿي آ
سچائيءَ جو رستو آهي. ڇاڪاڻ ته انهن ڪ
سان سرشتي جي سڀ ڪڏهن شيءِ ۾ ساڳ
الما سمجهدي ٿي.

٢٥٣. گرمي هڪ شڪتي آهي ۽ انس
جي بيهڪ جو دارو مدار انهيءَ گرمي
لي آهي.

٢٥٤. مناڻ همينه ڀڪ وذائيندي آ
۽ ڀڪ وڌڻ سان ڏند عشا ٿي ودا آهي
ڏاڍن مان گڏ اڪري وڌو آهي.

٢٥٥. سرلر جي بيماري بس هڪ
جو اخلاقي ڏوهه آهي. جيڪو مٺش قدر
جي قانون لي پورو هلي ٿو ۽ پنهنجي اخ
لي پورو آهي ته اهو انسان ڪڏهن به س

٢٦١. لالي نباهڻ لاءِ ٻن ڳالهين جي
ورت آهي. (١) نيم سارو ڪم ڪرڻ.
) جيڪي ڪجهه ڪنهنجي لاءِ ٻڌجي سو
گذر ڪرڻ.

٢٦٢. جيڪو دڪ کي دڪ ڪري نٿو سمجهي
انهيءَ کي ٻاوي ڪري ٿو سمجهي ته انهيءَ
دڪ غالب پنهجي نٿو سگهي.

٢٦٣. هميشه ڳالهائڻ وقت شڌ ۽ اشڌ لفظ
ڳالهائڻ جي مراد سمجهڻ کپي.

٢٦٤. سرلو جي موهه ممتائڻ سان لي سرلو
ٻڌن کان ڇٽڻ آهي.

٢٦٥. سچ انهيءَ کي چئبو آهي ته جڏهن
ظلم ڪٿي ۽ اهو مظلوم پنهنجي ظلم جي
ي وڻڻ جي ڪوشش نه ڪري پر انهيءَ
دڙ ظلم کي صبر ۽ رضا لي راضي رهڻ

۲۵۸. گيان موڪه جي بڌيءَ لائين پهوا
سکهيو پر آنند پراپت ڪرائي ٿو سکهي
آنند انيوي روپي پدار ڪاڻ سان لي حا
ڪري سگهجي ٿو.

۲۵۹. پرهم گياني انهيءَ لي لي وڌ
ڪارڻ ڪندا آهن. جيڪو ڪين وڌيڪ
ڪرڻ ٿو انين ڪرڻ سان مجهس سهن شڪ
پيدا ڪن ٿا ۽ سدس هردو شڪ ۽
ڪري ڇڏين ٿا ۽ آزمودو حاصل ڪر
اليو روپي پدار ڪولڻ ۾ مدد ڪندا.

۲۶۰. جنهنڪي سون ناهڻ جي ڪ
هولدي آهي اهو اها ڪيميا اشوري
ڪم آڻڻ ڪانسواءِ ڪڏهن به دنيوي ڪمن
لاءِ ڪتب ڪولڻ ٿو آڻي.

ٻارن کي ٻهاري ڇڏ معمولي دنيا جي ڪنهن
شيءِ ۾ موهه نه رکو.

ٻالڪ کي سيکاري ڇڏ تعني من کي پورو
ضي ۽ آڻ ۽ کيس ڇلائمان ٿيڻ نه ڏي.

٢٧٠. مالا پتا جي آگيا جو نرآدر ڪرڻ
ونس ناس ڪندڙ آهي.

٢٧١. ڪوئي مٿش ٻالڪي نقصان پهچائي
ر ڪنهن اموني جي تڪليف ڏئي ۽ ٻالڪ
يءَ جي بجاءِ کيس سندس اوکي لڪ وقت
ـالکي تڪليفن ۾ وجهي سندس عزت
ڃي ۽ کيس فائدو پهچائجي. ائين ڪرڻ
ٻچارت وڏن ٿا. ڇاڪاڻ ته دنيا ۾ ٻچن
ڻ جو مول معتبر آهي.

٢٧٢ جنهن گهر ۾ استري دکي آهي ۽

سان برداشت ڪري ۽ جن ۾ بہ ظلم
حقارت پيدا ٿيڻ نہ ڏني .

٢٦٦ . عزت ڄاڻڻ جو خيال اندر ۾ ا
۽ هڪ لمحا آهي ۽ اهو عزت جو خيال
وولڪي انسان کي اچڻ نہ ڏيئي ۽ ڪيس اهڙ
مجهہ ڳاڙهن ٿيڻو هڻڻ ڏيئي .

٢٦٧ . جورڪ کي گيان ، ڪچهريءَ کي ڌ
جنهن لي آن ، روپ لي من ، جوڳيءَ جو
اهڙو وقت رهندو جيترو وقت ڪمهن ش
ڏي ميان هيٺ ڦٽي ڪرڻا ۾ لڳي .

٢٦٨ . ڪم کائڻا ، ڪم ٻولڻا ، ڪم س
انهہ ٻالين عمل ۾ لائي کي لمٿي ضرور هڻ
٢٦٩ . ڏهر کي ٻاهہ ڏئي ، ٻارن کي ٻها
چڙ ۽ ٻاٽڪي سڪائي چڙ . ڏهر کي ٻاهہ
لعلي ساري دنيا مٺيا سمجهہ .

ـرلون پيت کي ڇڏي ٻهن ؟ وڪار و لججهو
ي نہ سگهن ·

٢٧٦. چُپ وڏي ٻوڏو جب آهي ۽ انهيءَ
ن مٿي ڪو ٻہ جاپ ڪو نہ آهي ·

٢٧٧. برهم گياني وتان جگياسو ٻہ ڳالهيون
ي ٻا سکي سگهندو آهي ·

(١) هڪ ٻڌ (٢) ولراڳ ·

٢٧٨. اخبارن پـڙهڻ سان مڪم اراد و
ي وڃيٿو · اخبارون گهٽ پڙهڻ کپن ·

٢٧٩. الله انهيءَ جي صحبت سان پائي
ـهو آهي جنهن الله ڏٺو آهي ·

٢٨٠. ڪنهن ٻہ ٻہ سنو گڻ ڏسڻي نہ انهيءَ
ي ڪائي ڪرڻ کپي ۽ انهيءَ گڻ حاصل
ـرڻ لاءِ عمل ڪرڻ جڳائي ·

سندس اکين ۾ آنسو ن آهن انهيءَ گهر ۾ لڇ
واسو ڪري نہ سگهندي ۽ انهيءَ گهر ۾
شانتي رهي نہ سگهندي.

٢٧٣. جيڪي ڪجهه آدم سان ڪجهي
انهيءَ جا ڪرم ڪٿي لٿا سگهن ۽ اهو ڪر
۾ قائل آهي. موکه ۽ پاڻ وارو اهو آ
جيڪو پنهنجو پاڻ پنهنجيءَ ورليءَ جي ذ ر
بنا آدم ڪرڻ جي ڪجهه ڪري و لهيٽو.

٢٧٤. اَن ئي آهي جو ماڻا جا وڪار و ڌ
ٿو، لنهدڪري اَن انترو ڪالڻ ڪپي جيئن
هميشہ خالي نظر اچي.

٢٧٥. پيٽ ڪانوني چونيءَ لائين
سر لر جو مرڪز ناڀي آهي. رات جو
وقت پيٽ کي اندر ڪونڪا ڪپي ته جيئن

۲۸۷. جي پائي نہ هڪ دفعو سڄڻ سان
ي نہ تہ هزار دفعا سوچي بہ نہ پائي.

۲۸۸. جيڪو لڙڪي چاهيندو انهيءَ کي
ڪنهن ڳالهہ مان واس وٺڻ ڪپي.

۲۸۹. پڳڙن سان پڳوان پاڇي وانگر ڦرندو
ي.

۲۹۰. ڪهش واريءَ واٽيءَ پڙهڻ سان عمل
آلمد پراپت ٿئي ٿو.

۲۹۱. چاهنا ئي وشيہ آهي ۽ اهائي آلما
واٽڻ جي راهہ بہ رڪاوٽ آهي.

۲۹۲. سڄ ئي هلندڙ عقل، ادب، عزت،
ر ۽ سمجهہ لي هليندو.

۲۹۳. بيماريءَ ڪانسواءِ دوا ڪرڻ ٺاڪي
ڪ بيمار ڪندڙ آهي.

٢٨١. جيڪڏهن ڪنهن جو اشڪام پاولا
ڪم ڪجي ته پنهنجو پاڻ سنو سمجهڻ کپي

٢٨٢. آتم گياني جو فرض آهي ته پنهن
گيان محدود وڪي بر الهي جو اهو به فر
آهي ته ڪجهه ونڊي ورا هي.

٢٨٣. پهن جي جوڻ يا نيڪا ابڻي ڪ
۽ گلا ڪرڻ سبب پنهنجي وشواس کي نو
نه ڪجي.

٢٨٤. ماڻهن جي مڙن جو ڪنهن به ڦ
جو خيال ڪرڻ لاءِ کپي ۽ هر دم الله ج
هادن جو لئي سوچ ونچار ورڪرڻ کپي.

٢٨٥. مرياد ا ڪان مراد وڏ ڪ آهي.
سان لئي سمجهه پائي سکهيو آهي.

٢٨٦. شش گرو تيڻ معناب پيد ڏئڻ.
گروءَ کي پيد ڏئي تو ته مان هيڻو پاپي آه

ن پاڻ ٻڌائڻ ليڪن استري جي ڪسوٽي آهي
ائي ٻرش کان ڀاڻ ٻچائڻ.

٣٠٠. سچ ڳالهائڻ جي برابر ٻيو ڪو به ڌرم
ڪو نه آهي.

٣٠١. ڪميا ۽ دنيا وڏي ۾ وڏا هشيار آهن
اهي ڪروڌ ۽ هٺ کي مارين ٿا.

٣٠٢. خالي ويهي امولڪ وقت اجايو وڃائڻ
هي. ڪين ڪري جيم مشغول ڪرڻ کپي.

٣٠٣. چڱن، امير ۽ داناءَ ماڻهن ۽ عالمائن
ي صحبت ڪرڻ کپي.

٣٠٤. ڌن واري لي فرض آهي ته پنهنجي
ٻندي کي مدد ڏيئي سگهي رکي له پاڻ
سگهي رهندو.

٣٠٥. خيالي سک شالمني جيان ٿا هاڻي ٿا.

۲۹۴. جدهن جي الڊر ۾ خير آهي انهيءَ ک
ملڪ جون وڪوڙي عالتون ستائي لٿون سگه

۲۹۵. جڏهن ڪي جهڙن مرڻو آهي ليڪن ڪي
اوس اُي مرڻو پوندو پوءِ ڇاهي ڪمترو ن
چو لا لڳي.

۲۹۶. آرس ۽ وڏائي ڪري اچي پڌائيه
منش جا وڏي ۾ وڏا دشمن آهن.

۲۹۷. جڏهن منش ۽ ودڀا، ڌرم، لب،
گيان، شيل مان ڪو ڪڻ هڪوڙ آهي ڌڌه
پرٿوي ڀار سهي نٿي سگهي.

۲۹۸. جو الست جي ڦل جو وچار رڪ
سڄ ڳالهائي ٿو انهيءَ ڪي دالاءَ منش چڱ

۲۹۹. مرد جي ڪمرنـي پرائي استر

٣٠٨. ڪپڙا، زيور، پنهنجي پهچندي
رو پائڻ کپن ۽ هميشه سادگي رکجي ۽ راس
ڪجي.

٣٠٩. ٻئي کي ونئي ڏک ۾ ڏسي دشت
ش ٿيندا آهن ۽ چڱا ماڻهو مدد ڏيئي سهائتا
يندا آهن.

٣١٠. شادي ڪرڻ ۽ موت وغيره وقت
خرچ ٿورو ڪجي جيئن پوءِ پڇتائڻو نه پوي.

٣١١. اُپاو ڪرڻ سان ڏرڏري (ڪٿل پٽو)
و رهي ۽ ستسنگ ۽ پڙهڻ ڪرڻ سان پاپ
ا رهي سگهن.

٣١٢. جا استري پرائي پرش جي اڇا
رڻئي ۽ پترورت ڌرم لئي پالي سا ٻئي
ه ميدي هرلنئي وڌوا ٿئي ٿي.

ماڻهوءَ کي ڇهن نيمن جي ضرورت آهي:

(۱) سوڀر جي پالڻا لئ رستي سان.

(۲) سماڄڏهن جي شيوا.

(۳) روزگار.

(۴) گيان پراپتي ڪيرڻ ۽ هڻڻ ڀا اچـ

اهي نيم وويڪ وچار سان ڪرڻ سا

سگهه شانتي ۽ پرم پد کي پائي ٻاٽڪي لائـ

پٽائي سگهبو.

٣٠٦. من ماري لئ وس ڪري، ساڌ

سڪل سرڀر ديا ڪشمي پهر ڀوي- ڳان

لسام فقير.

٣٠٧. جو ماڻهو ڀڳوت گيتا هميشه پڙهـ

لو ۽ ان موجب هلڻو سو سڀ ڪري چڱو

۽ سيڪجهه پڙهي چڪو.

سو رمائي جو نڌهي لوڪن ۾ جس چانڊهي
پس ·
٣١٩ · گهر کي مسافر خانو جاڻي ۽ گهر جي
پنڌ لان ۽ پاڻ کي مسافر سمجهي رهي تہ
دڪ ڪونہ ڏسندو ·
٣٢ · جنهڪي جيڪن اشور بخشي آهي
راضي رهي شڪر ڪرڻ کهي ·
٣٢١ · جي او گڻ گُولهڻا هجن تہ پهنجا
هجن ۽ بين جا ڏڻ گُولهڻ کپن ·
٣٢٢ · جي پنهنجي بيڙو پورڻ چاهين تہ
ي چير ڪر ۽ بين جي اندا ڪر ·
٣٢٣ · سنتوش سمتي سادگي بخش ڪرو
ان سيڪا بيڙا پار هو - نڌڙو ڪتي گمان ·
٣٢٤ · جڏهن پنهنجو پاڻ نہ جالو آهي

٣١٣. جو ماڻهو وڏن جي قدري وڃ

سو جهڙي ني مثل سمان آهي.

٣١٤. بابن جو نتيجو ڪنهن کي طاهـ

نڪو هجي ته وڏن احتياطن ۾ وڃي نسي

٣١٥. جهڙي ڪروڌ آهي اهڙي ڪـ

دشمن جي ڪهڙي ضرورت آهي.

٣١٦. استريءَ کي پتيءَ جي شهوا ڪـ

وڏڪ بهو ڪو به ڌرم ڪونهي جي لهر

باترا، ڌرم لاءِ ڪري ته پتيءَ جي آ

سان ڪري.

٣١٧. ودنا پڙهيل ۾ جي امرتا

ته ودنا الهيءَ لاءِ دشمن آهي.

٣١٨. سو ورهيه پهلوان اهو آهي عيـ

پهنجي من سان وڙهي ۽ نسي عيت ڪري

ي. گهٽي خوشامد عزت وڃائيندڙ آهي
گهٽي ڪاوڙ کان خلق دشمن ٿيندي آهي.

٣٣٠. سڀ اُپديش سيڌي بيمارن جي
ا آهي جيڪو اُپديش ٻڌائيندو اهو پاڻ کان
ي ته جيڪو پاڻ کان ٻڌي ته سو بيمارن
آزاد ٿئي ٿو.

٣٣١. سنسار ۾ سون ۽ ڪامڻ استريءَ
ليائي ڪري ڪيپي.

٣٣٢. سنسار ۾ وند شاستر ۽ گروءَ جا
ن ٻڌڻ ڪڻ.

٣٣٣. سنسار ۾ برهم جي پراپتي لاءِ
سنگ، دان، وچار، سنتوش.

٣٣٤. جهن جو ساري سنسار مان راڳ
رتي) دويش ۽ موهه هٽي ويو آهي ۽

(آلما ۽ سچائي آهي) لهڻجو جمر اجاڻو آهي

٣٢٥. عشق، محبت، حاسي ڪرڪ ڪيرڪو
سو بان ٻئي آن چوائي نهين چيتي ٻـر گهـ
هو ٿي لڏان.

٣٢٦. ڪٿوالي جي سنگت ۽ سچي پاونا ت
لاپڊائڪ رستو آهي.

٣٢٧. گيان سڪي وچڙ ۽ چيٽي پڌاڻڙ سو
آهي ٻو آن ٻر ڏيان لڳاڻڙ ۽ اسٽتي وڪڙ وا
ٿي قل پائيٿو.

٣٢٨. پنجن ماٺين سان سنگت نه ڪرڻ
(١) زناهه خور (٢) شراب خور (٣) جو
خور (٤) گـلا خور (٥) چغل خور.
اهڙي سنگت کان پاڙ ڇڏو.

٣٢٩. لهام گهڻي ماٺ سستي پيدا ڪند

٣٤١. جو من کي وس ڪري ٿو سو جڳت
جيتي ٿو.
٣٤٢. جنهن جو من ڪام جي ٻاڻن کان
ل نہ آهي اهو بهادرن ۾ بهادر آهي.
٣٤٣. جو استريءَ جي ڪام واري نظر ۾
همت نٿو ٽٽي اهو بڌي وان سم درشٽي
ڪ نظر وارو) سنتوشي پرش آهي.
٣٤٤. سڀ وشين جا ڀوڳ زهر کان ڀري
م آهي.
٣٤٥. وشين ۾ پريتي رکندڙ ئي سنسار ۾
ي آهي.
٣٤٦. پرآڌڪاري (جو ڀاڳ ٿي اڌڪار
ي جاڻي) اهو ڌنيواد ڀوڳيہ آهي.
٣٤٧. آلس ڪتو ۾ اسٽت مهالما (جنهن

طلباءُ ورب آلما لئتو ۾ لوهتا حاصل ڪ
آهي. اهو ئي سنسار ۾ سٺ آهي.

٣٣٥. جو وواڪ رهت آهي اهو مر
آهي.

٣٣٦. شو ۽ وشره جي ڀڳتي ڪرڻ لو
ڪم آهي.

٣٣٧. جو حالي‌ء جو ڀاڱو لردوش آ
انهيءَ کي جيوت ڇڏو آهي.

٣٣٨. جا المور جي پرابعي ڪرائي انه
کي سنسار ۾ ودبا چئجي.

٣٣٩. اها جا مڪتي حاصل ڪرائي انه
ئي حق جي ڄاڻ چئجي.

٣٤٠. آلما ۽ المور جي پرابعي ئي سم
۾ لاڀدائڪ آهي.

٣٥٤. وشيه پوڻ ۽ پاپ جي اڇا جو لڳڻ
يو ڪنن آهي.
٣٥٥. جو آتما (ويدانت وديا) کان رهت
ي سو پور آهي.
٣٥٦. موڪ، نيچ، دشٽ، پاپيءَ سان
اس يا سنگ ڪرڻ نه کپي.
٣٥٧. سنسڪر، مترا جو ڀاڳ ۽ پرميشور
ي ڀڳتي ڪرڻ سان موکيه کي ارس حاصل
ڪري سگهجو.
٣٥٨. منگڻ جهڙي گهوڙ گهٽتائيءَ جي
آهي.
٣٥٩. ڪيچ ۽ گهوڙ وڏائيءَ جي نشاني
ي.
٣٦٠. جڏهن جو وري جنم نه ٿئي انهيءَ
جهڙ ساراهڻ آهي.

ماستر نهوراج صاحب) پوڄڻ لوگو آهي.

٣٤٨. ڄڳت جي پدارٿن جي سڀهه ج

ليائڻ ڪرڻ ڪپي ؟ سڀ شاسترن جو ع

ڪرڻ ڪپي.

٣٤٩. چيتن (ياد گيرتي) سنسار جو مو

لعمي يار آهي.

٣٥٠. جنهن استريءَ جي روپ ڪان

نڪابو ز آهي اهو سياڻن ۾ وذلڪ سياڻو آهي

٣٥١. "استري" مش جي بندڻ

زنجير آهي.

٣٥٢. هر طرح نهنائي سڀي ورلن ۾

ورن آهي.

٣٥٣. استريءَ جو من ؟ الجو چرلتر آ

جو سڀ جي جاڻڻ ڏکيو آهي.

آلما سچائڻ ۽ ادويت ڪرائڻ) الهيءَ جي
ڻ جهڙو بيو آلم دان ڪونه آهي.

٣٦٩. موکي ۽ مڪتيءَ ۾ ڀيو ڪونه آهي.

٣٧٠. پرمهنجي مورکتا سب کان وڏي ڪ
پند ڙ شيءِ آهي.

٣٧١. ستگرو، ماءُ پيءُ ۽ وڏا، اپاسنا
ڪيه آهن.

٣٧٢. جنهنجي هردي ۾ ڀري واسنا آهي
و چور ۽ ڌاڙو آهي.

٣٧٣. سنسار جو مٿيا پڻو ۽ ڪلپاڻ روپ
الما لتوجي راس ڏنهن پلي ڀرڪار پادگيري
ڙ ڪيي.

٣٧٤. جو منڪلات وقت سهائتا ڪرا
دردي ڪري اهو پيارو متر آهي.

٣٦١. جيڪو وري نه مري انهيءَ جو
مرڻ سڄو ڇٽجي.

٣٦٢. جڏهنڪي ٻه هر درشٽي نه آهي ؟
اسلاءِ ڇاهه الس اهو اڪلو آهي.

٣٦٣. جو ٻڌڻ وچن اچارڻ ۾ سمرٿ
آهي اهو ٻوڙو آهي.

٣٦٤. جو ٻڌڻ وچن جي ٻڌڻ لئاءِ
اهو ٻوڙو آهي.

٣٦٥. ساري وشواس ٻڌڻ نه آهي.

٣٦٦. ادويت آنند روپ (آتما) سڀ
جو هڪڙو تتو (سار) آهي.

٣٦٧. ساري سڪ، استري سک جي لپا
سان ٻڌڻ کان اڄ تجي ٿو.

٣٦٨. اهو وشواس جڏهن ٻڌو نه اه

٣٨١. چنچل ناري اهڙي وڪ (زهر)
ي جا امرت سمان سمجهي ٿي.

٣٨٢. جو شاستر وديا پڙهي ڪ انتي عمل
ڻو ڪري اهو وڏي ۾ وڏو پور آهي.

٣٨٣. پنل آدي اهو دشمن آهي جيڪو
ر سمان سمجهڻ ۾ اچيٿو.

٣٨٤. ڌن، جوڀن، آيو (حياتي) ٻجلي
مان چنچل آهي.

٣٨٥. سنسار روپ سمنڊ ۾ ٻڏوسو ڪرڻ
گهرجي.

٣٨٦. محبت ٽن چڱن نمونن جي ٿيندي
ي.

(١) هڪ ٻئي لي ڀي ڪار ٻرابر جو
اخلاق جي نيشاني آهي. اها محبت سولهن

٣٧٥. جو هر وقت ٻالڪ ٻوڇڻ ڪري آهو
ٻتا آهي.

٣٧٦. گيان آنند کهن ڪلاڻ روپ پرمالم
جي سمجهڻ ڪانهون کجهه سمجهه نٿي رهي
(جڳت ۽ ان جي پدارٿن جي).

٣٧٧. هري ٻورن سرق آلما روپ پرهـ
جي سروپ جاڻڻ سان جڳت ڏي ٻرهـ
جاڻجي ٿو.

٣٧٨. جهين عشق ۽ ٻسڻ پرسن جو لنـ
آلي ۽ دلدار (سچل سائين).

٣٧٩. سنگرو، ستسنگ، ٻرهم ولچـ
سنسار ۽ دولب آهن.

٣٨٠. ڪام اهڙي شيءِ آهي جو هر ڪم
جي لاءِ جهتڻ ڪلن آهي.

٣٨٨. همت ڪرڻ يعني ڏکن ۾ پوڻ سو
مڪان ۽ ڇڏڻ نہ ڪپي - مرڻي سي جو گھبرائي
نا پورات لڳائي.

٣٨٩. دنيا ۾ ڏک نہ آهي پر دنيا ئي
ڏک ساگر آهي.

٣٩٠. ڏک ئي سک جي اچڻ جي پهراڻ
ئي آهي پر ڏک ۾ شڪر ڪري اهو نہ سک
ڇهڻ ڪپي.

٣٩١. آنند پنجن قسمن جا آهن.
(١) وشيہ آنند (٢) وديا آنند (٣) پڄن
(٤) يوگہ آنند (٥) برهم آنند.

٣٩٢. دنيا ۾ ڪنول گل وانگر رهڻ
جيئن ڪنول گل رهي نہ پاڻيءَ ۾ تو پر
جو مٿس اثر ڪونہ ٿي تو ليئن مش ڪي

لي ٿئي ٿي ؛ ان کي پٺيءَ جي رستي
خراب ڪري ڇڏين ٿا. انهن کي محبت جي
نالي جي به خبر نه آهي ؛ اهي محبت جي
نالي کي ٺڪر لڳائين ٿا ؛ پٺيءَ جي نشي
۽ ڪن ٿا.

(٢) دنيا جي ڏکن کان ڪڙو ٿي هڪ آدم
سان محبت ڪريو.

(٣) ڪنهن محبت ڪريو ؛ ان ۾ ڪا
اميد نه رکو ؛ انجي باد ۾ مزو وٺو.

(٤) مجازي محبت مان حقيقي محبت
ڪريو.

دنيا جي نظر ۾ هرڪا محبت ڪر
ڏوهه آهي.

٣٨٧. ڏکن پولستان ضرور سکيه اچن ٿا.

رڻي ڪرڻ جي لسرهيت آهي. ڪيس سڌو
ڪسوچاري بڻڻ لاء هدائت ڪري ۽ ڪيس
راب ڪرمن ڪرڻ کان باز رکي.

حقيقي مراد:- آهي اِن ڏسمن جا آهن.

(١) مراد:- جيڪو نهنائيء، نمائنائيء،
از، نشرت، عبادت ۽ خدمت سان مرشد
ي خوش رکي ٿو ۽ هر وقت مرشد جي رضا
ي راضي رهيٿو ۽ مرشد جي (باطني) حڪم
ي ادا ڪرڻ جي ڪوشش ڪرهٿو.

(٢) مراد:- ان کي مرشد حڪم ڏني ٿو
لون اسان جي مجهت ۾ رهه ۽ اسان لدهنجي
جهت ۾ رهنداسين.

٣٩٧. وڃاهه جون منزلون ٽي آهن.

(١) سڄڻ (٢) مٺن (٣) ندٽباسن.

۽ سنسار ۾ انهن رهڻ ڪري. رهي ٿو سنسار ج

پر سنسار جي شين جي لسرشالن ڪان پاڻ

بچائيندو رهي. انهيءَ جهڙي ٻئي لپس

ڪاڻ آهي.

٣٩٣. صوفي الهيءَ کي سڏبو آهي جيڪ

ٻنهي ٻيهي کي يعني هردي کي گر ش

روهي صاهڻ سان صاف ٿو ڪري.

٣٩٤. مرشد معنيٰ ارشاد يعني حڪ

ڪندڙ.

٣٩٥. مرشد معنيٰ الله جي واحد جي ب

بچڻ جو اراد ڪندڙ.

٣٩٦. مرشد ٻن قسمن جا آهن.

(١) اسمي (٢) حقيقي.

اسمي :- جيهڪي مرشد ظاهري مذه

نه جيڪو ڪيس ڪونه بي عزتي نه ڪري سگهي
ته انهيءَ جو وونڪ وڏو آهي ۽ جيڪڏهن
وونڪ لئي رهندي ته عزت نٿي رهي ته
انهن سمجهڻ گهرجي ته جيڪي بي عزتي ڪن ٿا
انهن کي وونڪ ڪونه آهي تنهن ڪري انهن
جي صحبت کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

۴۰۵. ٻڌڻ هر ڪنهن جو گهرجي پر هلڻ
پنهنجي وونڪ موجب گهرجي.

۴۰۶. ڪنهن جي به راز پروڙڻ لاءِ اونهو
وڃڻ نه گهرجي هميشه اهو خيال ڪرڻ گهرجي ته مان
ڪنهن جو به راز ڇو پروڙيان.

۴۰۷. جيڪي ڪرڻا ڪرڻو ڪنهن کي
منهن ڏيڻو.

۴۰۸. جيڪي ڪجهه ٿيڻو آهي سا ٿيندو
سو اوس ئي ٿيندو.

٣٩٨. جِڏهُ جل ۽ ٿر ڦين ٻُڌ ٻُڌا لشا اُهي سڀ ماڙا
جتي هيون نا ڪيهه سماڻا چُوڪ ڪيا پاسارا.

٣٩٩. مرشد، خدا ۽ مريد جي وچ ۾ هڪ
وسيلو آهي.

٤٠٠. سائي صورت ساڙ ڪي سائي صورت
ساڙ هُن ڪي ٻيائي من ۾ هُن ڪي وسهه
۾ امڪانت.

٤٠١. صوفين جا چار فرقا آهن.

(١) يوگي (٢) وئراڳي (٣) سنياسي
(٤) نانڪا.

٤٠٢. اول آٽي وساهه پوءِ ڏسيج الله.

٤٠٣. ڪنهن نارِيءَ کي اکين ۾ نه ڏسبو
ته ڪام جي ٻاڻن کان بچي سگهبو.

٤٠٤. جيڪو پنهنجي رهس اهڙي رکيتو

ل كر درخت جي دستور

بكا ملي نه كنهنكي سوُر

نارپ لڳيس ته ڀڳا ڇٽن؛
ميوا ۽ ٻيو ٻوُر

ڍيندڙ سان ويرنه كري

ڙي پيڇي كريس چكنا چوُر

ماڻ سگهائي چانو كري
نت نئين سرحضور

٤٠٩. ٻوون جڳيا سوء جي هميشه
تيندي آهي.

٤١٠. گهٽي ڳالهائڻ ۽ بحث ڪ
اهنڪار پيدا ٿيندو آهي ۽ واڌاري ۾
پڄي ويندي آهي.

٤١١. ٻيهجي نندا ٻڌي خوش
۽ چپ ڪري هليو وڃڻ کپي له ج
ڪندڙ کي موقعو ملي ۽ پاڻ سهن ش
جو گڻ وڌي سگهي.

٤١٢. هر ڪٺن مشڪلات کي منه
رضا ۾ راضي رهڻ کپي.

٤١٣. ماتا پتا جي شيوا ڪرڻ
سڌن آگيا ۾ رهڻ کپي ۽ روز صبوح
سان ٻيرلس پوڻ کپي ماتا پتا جي آسي
سڀ ڪجهه پرائي سگهبو آهي.

त्वमेव माता च पिता त्वमेव,
त्वमेव बन्धुश्च सखा त्वमेव।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव,
त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥